

Arbejdere, der ere beskæftigede i disse Erhverv, ere nu lukkede ude fra de ærede Medlemmers Forslag, for ikke at tale om — jeg vender tilbage til de bidske Heste — at alle Staldkarle ved Gæstgiverier, som tit omgaaas slemme Heste, ere holdte ude. Og hele Tyendeklassen i Byerne er saa godt som fuldstændig holdt ude, Bybudene ere holdte ude, ja, jeg kunde blive ved at ramse op i en hel Mængde Virksomheder, som de Herrer ikke have villet tage med, endskønt de sige, at de have bestræbt sig for at faa alle med under samme Vilkaar, og sagt, at de skulle behandles efter samme Regler. Jeg spørger: Hvor er nu Retfærdigheden bleven af? De Herrer have lagt sig Indvendingen om Fiskernes efterladte paa Sinde, den Indvending ville de ikke høre paa mere, og saa have de sat et nyt Stykke til, det, der er foreslaaet i § 13 om de efterladte, de skulle nu med og skulle med efter Alderdomsunderstøttelsens Regler. Nu er der imidlertid det uheldige ved Loven om Alderdomsunderstøttelse, at den intet kender til at understøtte efterladte. Alderdomsunderstøttelsesloven har kun med selve Hovedpersonen at gøre, den Mand eller Kvinde, der opfylder de Betingelser, der kræves for at faa Alderdomsunderstøttelse, nemlig 60 Aars Alderen og hæderlig Vandel. Det sidste skal jeg senere komme til. Naar Personen opfylder disse Betingelser, kommer han ind under Alderdomsunderstøttelsesloven, selv om hans Kone kun er 20 Aar. Det er maaske, kan man sige, en Luksus for en saadan Mand at have en saa ung Kone, men det tager Loven ikke noget Hensyn til. Er den vedkommende trængende, faar han Understøttelse. Men dør denne Mand, kan Konen ikke komme og sige: Jeg vil have Understøttelse i mit 21de Aar. Her vil man imidlertid tage de efterladte med, de skulle behandles efter Alderdomsunderstøttelseslovens Regler. Forudsat altsaa, at dette vedtages, ville disse efterladte i mange Tilfælde komme og sige: Der er jo vedtaget en Lov, som giver os en Ret. Maa vi altsaa bede om at faa noget. Sogneraadet vil formodentlig da svare: Du ser ikke ud til at være arbejdsufør, du kan nok selv bestille noget, tag du kun selv fat, du kan selv tjene dit Brød, og i mange Tilfælde vil Sagen helt blive afvist. Jeg skal dog ikke dvæle vidtløftigt herved, jeg gør blot opmærksom derpaa. Der er nemlig langt interessantere Punkter i det her stillede Forslag.

I Forslaget til en ny § 14 hedder det, at „Understøttelsen tildeles paa den Maade,

i det Omfang, samt under de Forhold, der ere fastsatte for Understøttelsen i Henhold til Loven af 9de April 1891“. Maaden er jo den, at man gaar til Sogneraadet, derved skal jeg ikke dvæle. Og Understøttelsens Omfang kende vi ogsaa fra Loven af 9de April 1891. Det hedder der, at de vedkommende skulle have „det nødvendige til Livets Ophold eller til Kur og Pleje i Sygdomstilfælde“. Som Betingelse herfor kræves, at den vedkommende skal være 60 Aar og have Indfødsret. Der kræves altsaa her, at for at en Mand eller en Kvinde, der kommer til Skade, overhovedet skal kunne faa noget, skal han eller hun være 60 Aar og have dansk Indfødsret. Der er et æret Medlem, der ryster paa Hovedet, men det er dog alligevel saa. Sagen er den, at de Herrer have udarbejdet deres Ændringsforslag efter det, der i sin Tid blev stillet i Udvalget af det ærede Medlem for Aalborg (Bramsen), men de have glemt at faa den Ting med, at der ikke skal tages Hensyn til Alderen. I Fjor fik de det med, men i Aar have de glemt det. Jeg har derfor nogen Ret til at sige, at naar man vil tage det ærede Medlems Forslag, skal man helst følge ham helt ud, saa er der dog nogen Mening deri. Naar man giver sig til at forbedre, bliver det jo længere jo værre. Allerede i Fjor var det galt, men i Aar er det rent forkert. Den Mand eller Kvinde, der forulykker, kan efter Forslaget i Aar ikke faa noget, medmindre de ere 60 Aar og have dansk Indfødsret. Om det sidste skal jeg nu ikke sige saa meget. Men kommer en Fisker eller Skovbruger eller Landbruger til Skade i sit 20de Aar og tror, at han skal have noget, og gaar til Sogneraadet og siger: Jeg vil gerne have noget, for jeg har hørt, at der er vedtaget en Lov, der giver Understøttelse til saadanne tilskadekomne, svarer Sogneraadet: Det er en stor Misforstaaelse, det har aabenbart ikke været Meningen fra Lovgivningsmagtens Side, at du skal have det, i alt Fald faar du ikke noget, før du er 60 Aar. Jeg antager saa, at den tilskadekomne vil sige: Hvad betyder da denne Lov? Thi naar jeg er 60 Aar og er trængende, kan jeg faa Alderdomsunderstøttelse. Ja, det er rigtigt nok, vil Sogneraadets formand svare, men det hjælper dig ikke noget. Jeg vil nu spørge: Hjælper da dette her foreliggende Forslag noget Menneske? Jo, det gør. Der staar nemlig, at der ikke skal tages Hensyn til § 2 i Alderdomsunderstøttelsesloven. Man vil altsaa hjælpe ældre forulykkede efter deres 60de Aar, naar de vel at mærke have